
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

ÚNOR 2010

PETR NÁROŽNÝ

hraje hlavní roli ve hře Miroslava Krleži LÉDA

Premiéra

Miroslav Krleža LÉDA (Manželskonemanželská povídka)

„Nic, k čemu může dojít mezi mužem a ženou, není tak důležité, aby bylo nutno si kvůli tomu rvát vlasy.“

Překlad: **Irena Wenigová**

Úprava a režie: **Ladislav Smoček**

Dramaturgie: **Roman Císař, Vladimír Procházka**

Scéna: **Karel Glögr** / Kostýmy: **Simona Rybáková**

Hrají: **Petr Nárožný, Nela Boudová, Ondřej Vetchý,**

Dana Černá, Mojmír Maděrič.

Premiéra 12. ledna 2010

Komedie bouřlivých emocí jedné noci,
během níž se ukáže, že nevěra není společenský,
ale přírodní úkaz.

„Krležova Léda vlastně postrádá běžnou morálku. Chybí tu morálně příkladný lidský tvor. Ale o to víc vyniká to, co hýbe opravdickým duševnem velkého množství mužů a žen. Touha. Je to takový kus syrového masa vyrvaný z těla Života.“

Ladislav Smoček

Člověk je i dnes, jako „Člověk“, „Podvojná kreatura“: lidožrout i slivovník, dobrý i zlý, trubec i včela, prase i vlk, kouzelník i pitomec, bojovník i zbabělec, zhýralec i poustevník, žrout i lakomec a to vše všeobšáhle, najednou a současně. Je tím vším ve svém nitru a v jedné osobě, a když buduje nebo když pustoší, když miluje nebo když nenávidí bližního svého, tak ho miluje nebo nenávidí v nesčetných variacích, a bylo by tudíž těžké dobírat se jednotné formule pro různorodé podoby lidsky tak rozmarné, znepokojené a spleťité povahy, o níž se nakonec člověk sám přesvědčil, že je hodna soucitu. Člověk jako míra všech věcí a jediný mezi živočichy si vědomý své smrtelnosti vytváří sebe a svůj osud, vládne nad sebou i nad svými vášněmi, a současně je slepý jako příroda a jedině, co jím hýbe, jsou jeho slepé pudy. Takový, jaký je, taková je i jeho lidskost: na jedné straně se důstojně povznáší nad všechny lidské slabosti, na druhé chrochtá v kaluži a kolem morových, leč, ó běda, plných koryt...

Miroslav Krleža: Rozhovor o humanismu, 1960-61

Kdybychom chtěli stručně shrnout recepci Krležova dramatického díla u nás v průběhu téměř šesti desítek let od československé premiéry dramatu *Páni Glembayové*, museli bychom říci, že byly u nás uváděny nejčastěji první dvě části glembayovské dramatické trilogie (*Páni Glembayové* celkem sedmkrát, *V agónii* třikrát). Pouze ve dvou divadlech se hrála Krležova „fantazie“ *Aretaios aneb Legenda o svatě Ancille, rajském ptáku*. Je tedy patrné, že Krležova dramata pronikla k nám jen částečně a že by byl návrat našich divadel ke Krležově dramatičce prospěšný.

Ivan Dorovský (in Dramatik Miroslav Krleža, Brno 1993)

Připravujeme

Martin McDonagh ZTRATIT RUKU VE SPOKANE

(Behanding in Spokane)

Mnoho rukou, ale žádná z nich ta pravá...

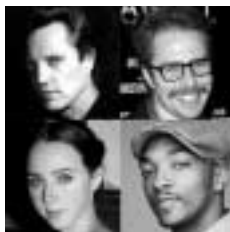
Překlad a režie: **Ondřej Sokol**

Hrají: **Marek Taclík, Domingos Correia, Martin Finger, Markéta Stehlíková, Michal Pavlata.**

Premiéra na jaře 2010

Nikdy nechtějte prodávat někomu ruku,
která mu nepatří. Odstartuje to mnoho problémů...
Velmi veselá a černá komedie.

Světová premiéra nové hry Martina McDonagha se podle internetových informací uskuteční 4. března 2010 na Broadway v Gerald Schoenfeld Theatre v režii Johna Crowleye (hraje Christopher Walken, Antony Mackie, Sam Rockwell a Zoe Kazan). Pro Činoherní klub hru přeložil (jako předtím *Osířelý západ* a *Pana Polštáře*) **Ondřej Sokol**.

McDonaghovou nejuspěšnější hrou dodnes zůstává jeho prvotina *Kráska z Leenane*, za kterou mj. obdržel Cenu londýnských kritiků pro nejslibnějšího autora. *Kráska z Leenane* je součástí tzv. Connemarské trilogie, do které patří ještě *Lebka z Connemary* a *Osířelý západ*. Autorovo dílo pokračuje tzv. Aranskou trilogií, sestávající z her *Mrzák inishmaanský*, *Poručík z Inishmooru* a *Smrtky z Inisheru*. Další hrou byl *Pan Polštář*.

V roce 2006 získal McDonagh Oscara za svůj autorský krátký film *Six Shooter*. Poté vstoupil v jednání se společností Focus Features, jehož výsledkem byla nabídka režimovat film podle vlastního scénáře. Tento film (za který získal cenu BAFTA za originální scénář a za nejlepší původní scénář nominaci na Oscara) byl uveden do kin v roce 2008 pod názvem **V Bruggách**.

„(...) Bruggy jsou důkazem, že s jeho osobou vtrhla do anglické gangster-ské školy nová krev. McDonagh si co do absurdity a černohumornosti nikterak nezadá s filmy Guye Ritchieho, svůj film ale kočuruje přeci jen trochu jiným směrem. (...) To nejlepší na nich je ale scénář. Je až neuvěřitelné, jak zábavné může být sledování postav, které dlouhé minuty a minuty řeší naprosté prd. A ještě lepší je, že skoro všechna ta prd jsou dříve či později ve filmu znova použita, ať už se jedná o téměř niterné fóryky nebo o relativně závažné hybatele děje. A čím dřív si to divák uvědomí, tím zábavnější hra s detaily jej čeká. (...)“

Z recenze na film *V Bruggách* [www.gorilla.cz / gr8escaper](http://www.gorilla.cz/gr8escaper)

Martin McDonagh (1970) je v současnosti druhým nejhranějším dramatikem na světových divadelních scénách (jeho hry byly dosud přeloženy do jedenačtyřiceti jazyků), hned po Shakespearovi.

Kdyby nebylo vnějších okolností, celý svět by byl dokonalým zločinem, to znamená byl by bez zločince, bez oběti a bez motivu k činu. Jeho skutečnost by ustala navždy, jeho tajemství by nebylo nikdy odhaleno, zbyly by po něm jen stopy. Ale právě proto není zločin nikdy dokonalý, protože svět se prozrazuje vnějšími zdánlivými okolnostmi, které jsou stopami jeho neexistence, stopami po kontinuitě nicoty. Neboť právě nicota, její kontinuita, stopy zanechává. A jejich prostřednictvím svět vyzrazuje své tajemství. Jejich prostřednictvím ho lze vytušit, i když se vytrácí za vnějším zdáním.

Jean Baudrillard: Dokonalý zločin

Felix Mitterer MOJE STRAŠIDLO

(Mein Ungeheuer)

Stejně za tebou brzo přijdu...

Překlad: **Michala Sochorová**

Režie: **Martin Čičvák**

Hrají: **Blanka Bohdanová a Stanislav Zindulka.**

Premiéra na jaře 2010

Láska je to, čemu dovolujeme, aby nám ubližovalo. Nenávidět je mnohdy větší rozkoš než milovat. Smrt ukončí život, avšak neukončí vztah, který zápasí v mysli toho, kdo přežil, o nějaké vyřešení, jež asi nikdy nepřijde.

Příběh muže a ženy o lásce a nenávisti až za hrob: on ji pronásleduje na každém kroku, ona se nemůže zbavit jeho přízraku...

Felix Mitterer (nar. 1948, Achenkirch, Tyrolsko) patří k významným rakouským dramatikům. Vyrůstal stranou od velkých literárních a divadelních center, Vídně a Štýrského Hradce. I jeho život se dost liší od většiny současných literátů a dramatiků: po mládí na venkově chodil pár let do učitelského ústavu a pak pracoval jedenáct let na celní správě. Psal sice od osmnácti let – a prý začal rovnou dramaty, ale debutoval dost pozdě, v roce 1977, a to hned trojnásobně: knížkou pro děti *Superslípka*

Hanka (*Superhenne Hana*), televizní hrou *Střelba* (*Schiessen*) a divadelní hrou *Idioti ven!* (*Kein Platz für Idioten*), která mu rázem vydobyla všeobecnou pozornost. Po určitou dobu se věnoval psaní i herectví, nakonec se však rozhodl nastoupit dráhu spisova-

tele a dramatika. Trhákem se stalo filmové zpracování jeho hry *Prušácká sága* (*Piefke-Saga*), ve které se s humorným, až sarkastickým nadhledem věnuje vztahu mezi Rakušany a Němci. Výrazným dílem je například jeho hra *V jámě lvové* (*In der Löwengrube*, 1998), inspirovaná životem rakouského herce Lea Reusse.

Jako dramatik navazuje pudově i programově na jeden z velmi příznačných tradičních proudů rakouského divadla – na lidovou hru a vytváří její zcela moderní, originální formu.

Felix Mitterer uveřejnil desítky divadelních a rozhlasových her a byl mnohokrát vyznamenán (např. 1987 Cena Petera Rosegera, 1991 Cena Adolfa Grimmeho, 2001 Cena Ernesta Tollera, 2004 Prix Italia atd.) Od roku 1995 žije se svou rodinou v Irsku.

„Já už jako školák věděl, že chci být něčím jako spisovatel. Vlastně jsem měl být učitelem, protože jsem na obecné škole psal tak krásné slohové úlohy. Skutečně jsem se pak dostal na učitelský ústav, ale moc jsem se tam nenaučil – vrhl jsem se na internátní knihovnu. Žádný div, že jsem pak po třech letech plaval trestuhodně v latině i matematice. Tak jsem šel zkrátka k celníkům a tam jsem byl jedenáct let – od roku 1966 do 1977. Ovšem od prvního dne jsem pomýšlel na to, že tam zůstanu jen tak dlouho, jak budu muset, a že se jednoho dne určitě dokážu živit psaním. Trvalo mi to pak sice všechno trochu déle, než jsem si původně myslel, ale z celkového pohledu bylo těch jedenáct let pro mě velmi důležitých a užitečných.“

Felix Mitterer

(Z interview s Kurtem Palmem, březen 1985)

„Jako autora mě těší, když dělám něco, co způsobí v lidech nějaké pohnutí, i když to mnohým udělá bolest (...), ale divadlo by mělo působit i bolest, nemělo by nechávat lidi lhostejné.“

„Myslím, že jsem člověk jako každý jiný, mám rád kolem sebe přátele – ale nemusí to být bezpodmínečně spisovatelé. Ti jsou také většinou, když nejsou opravdoví kamarádi, nejhoršími nepřáteli. Jednou jsem se ve Vídni zúčastnil předčítacího maratónu, nakonec tam byli skoro už jen kolegové a bylo to katastrofální. Není horší publikum než kolegové spisovatelé.“

Felix Mitterer

„Mimořádná je Mittererova schopnost vcítění do vnitřního světa obyčejných lidí, stejně jako umění obdařit je věrojatným jazykem, jenž je s to tento svět vyjevit na švech slov a v mezerách vět.“

Jaroslav Král

Doušky

■ 12. února hrajeme hru Milana Kundery **Ptákovina** po padesáté.

■ **Lada Jelínková** hraje od prosince v **Ptákovině** roli Správkyně budov.

■ 17. ledna slaví 75. narozeniny **Milan Riehs**.

■ 28. ledna oslaví překladatel, dramaturg a esejista **Karel Kraus** 90. narozeniny. V jeho překladech jsme uvedli hry A.-P. Carona de Beaumarchaise *Figarova svatba* (1994) a Beckettovo *Čekání na Godota* (2001).

■ Divadelní fakulta Janáčkovy akademie múzických umění v Brně udělí 8. ledna **Emilii Vášáryové** čestný titul DOCTOR ARTIS DRAMATICAE HONORIS CAUSA.

■ Český rozhlas 3 – Vltava vysílá 30. ledna rozhlasovou úpravu hry A. P. Čechova **Tři sestry**, v níž Irinu hraje **Anna Bendová** a Feraponta **Stanislav Zindulka**. 9. února je na programu hra Jona Fosseho **Syn** s **Lubošem Veselým** v hlavní roli.

■ Od 4. února bude v kinech promítán film **Pouta** režiséra Radima Špačka. V dramatu z konce 80. let hrají **Martin Finger**, **Kristína Farkašová**, **Luboš Veselý**, **Roman Zach** a další.

■ Vyšlo 30. číslo časopisu pro studium dramatického umění **DISK**.

■ 4. ledna uplynulo padesát let od smrtelné nehody spisovatele a dramatika **Alberta Camuse**. Činoherní klub uvedl v roce 1965 v režii Jana Kačera jeho hru *Spravedliví*.

■ Divadelní noviny z 29. prosince přinesly rozhovor Roberta Tamchyny s **Josefem Abrahámem** „*Herectví je jako corrida, pokaždé jde o milimetry...*“.

(...) Činoherní klub byl divadlem mnoha hereckých tváří „nové filmové vlny“ šedesátých let... **Vladimír Pucholt**, **Jan Kačer**, **Josef Somr**, **Jiřina Třebická** aj. **Je to velký rozdíl – z hlediska detailu a blízkosti – malé jeviště a diváci nebo filmová kamera?**

V Činoherním klubu je vzdálenost k první řadě asi dva metry. „Kamerou“ je tu vlastně sám divák. Herectví je tady úplně jiné než ve filmu, ale ten detail je společný. A důležitý. Pokaždé jde o milimetry.

Vždycky se říkalo, že ve filmu se má hrát „jako že málo“. Josef Bek mi na začátku při natáčení filmu *Kde alibi nestačí* pořad opakoval: *Mladej, musíš hrát, jako když tě špatně platěj. Prostě nehraj moc*. Samozřejmě je to žert, stačí si připomenout třeba Jacka Nicholsona, jeho nejlepší věci. Nebo Gabin, ta jeho intonace... Kdepak, to vůbec není pravda, že před kamerou se hraje málo.

V detailu musí být vidět „mozek“. Přemýšlení a pocit. Ale to neznamená hrát na „půl plynu“. Hodně jsme si o tom vyprávěli s režisérem Karlem Kachyňou.

Režisér, se kterým jste se při práci – paradoxně – potkal snad jenom jednou. Bylo to pro vás výjimečné setkání?

No právě. Věděli jsme o sobě, ale šli jsme každý svou cestou. Potkali jsme se skoro až na konci jeho života. Dělal jsem u něj řadu zkoušek, ale nikdy mě nevezal. Napadlo mě, chápu, potřebuje „natur lidi“ a jiný herce, já jsem nafrněnej a mám pořad nějaké nápady a on to potřebuje jinak. A najednou mi nabídl noblesní, krásný scénář, který byl původně psaný pro Vladimíra Menšíka. *Městem chodí Mikuláš*, snad poslední scénář Jana Procházky, který po letech natáčel. Sešli jsme se a já mu říkám: *Pane režisére, děkuji, po mnoha letech budu zvědavý, co mi řeknete, protože asi dobře vím, proč jsme spolu nikdy nedělali. Mám svého herectví plné zuby a budu vás na slovo poslouchat*. Kachyňa mi jednou mezi řečí naznačil: *Nic nehrajte. Jen si to „myslete“*. A tak to je. Ničemu ve výrazu nepomáhat. Nic nezdůrazňovat. (...)

■ Nakladatelství KANT – Karel Kerlický vydalo pro Akademii múzických umění v Praze knihy **Jaroslava Vostrého** a **Zuzany Sílové** „*Je dnes ještě možné herecké umění?* (Příspěvek ke scénologii herectví)“ a „*Generace a kontinuita (K českému scénickému umění 20. století)*“, kterou uspořádala **Zuzana Sílová**.

LADA JELÍNKOVÁ

Milá Lado, studovala jsi činoherní herectví na JAMU v Brně. Tvým pedagogem byl Josef Karlík. Co pro tebe znamenalo setkání s ním? Co jsi se od něj dozvěděla o divadle a herectví?

Jsem osudu velmi vděčná za setkání s panem Karlíkem. Byl nejen velký herec, ale také vynikající pedagog, nekompromisní, někdy tvrdý, ale cítili jsme, že se z nás snaží dostat to nejlepší a předat nám vše, co o divadle ví. Že se musí dělat naplno, že je potřeba dostat se k podstatě jednání postavy a to pak „zveřejnit“. A myslím, že se nás snažil připravit i na to, že divadlo je svět tvrdé konkurence, občas bolí a občas v něm můžete zažít krásný okamžik.

Když jsi končila školu, dostala jsi roli u Karla Kachyni. Hrála jsi titulní postavu ve filmu *Hanele*. Jak se s odstupem let díváš na své první velké zkušenosti před kamerou? Jak vzpomínáš na režiséra Kachyňu?

Karel Kachyňa přesně věděl, co od vás chce a nerad ze svých představ slevoval. Asi právě díky zkušenosti s panem Karlíkem pro mě nebyla jeho náročnost takový šok. (Nikdy bych si třeba nedovolila přijít na plac bez stoprocentní znalosti textu.) Ale jinak jsem byla opravdu nezkušená, před kamerou jsem stála poprvé, čerstvě po škole, hned ve velké roli a všechno bylo jiné než na divadle. A i když jsem možná měla tehdy větší sebevědomí než dnes, neodvažovala jsem se moc improvizovat, snažila jsem se prostě maximálně naplnit režisérovu představu. Ale byla to samozřejmě nádherná zkušenost. Herci, kteří točí často, mají velkou výhodu, protože už jsou před kamerou svobodní. Pokud se tam ocitáte sporadicky, omezuje vás právě to, že si musíte spoustu věcí hlídat.

B.-M. Koltès: *Návrat do pouště* (2000)

Jako svoji první roli v Činoherním klubu jsi hrála Soňu v Čechovově *Lesoduchovi*, tehdy v alternaci s Annou Bendoovou. Krásnou roli jsi pak měla v Koltèsově *Návratu do pouště* – tvoje Fatima byla dcerou Matyldy, kterou hrála Emília Vášáryová. Jak jsi se cítila v této inscenaci?

Návrat do pouště jsem měla ráda, i když jsem s Fatimou docela bojovala. Zkoušení s Romanem Polákem pro mě nebylo jednoduché. Patří k režisérům, kteří herce provokují, místo konstruktivní připomínky si spíš rýpnou, když vám něco nejde. Na některé lidi to působí, ale já dostanu spíš strach. Koltèsův text byl krásný, ale bylo obtížné ho inscenovat. Pak jsem ale ráda pokaždé sledovala Emilku Vášáryovou, pana Nárožného, Báru Hrzánovou... Byl to zážitek.

A. P. Čechov: *Ivanov* (2007; Marta Babakinová)

Několikrát jsi v ČR pracovala s Martinem Čičvákem. Nyní tě oslovil i k hostování ve Stavovském divadle, kde režíroval Shakespearova *Kupce benátského*. S Martinem se znáte už od školy. Co tě baví na spolupráci s ním?

Baví mě jeho hravost a vždycky se těším, s jakým nápadem přijde. Je to třeba detail, který mě vážně překvapí a úplně nezapadá do mé představy o roli, ale zkusím to a často jsem příjemně překvapená. S ním se dá někdy výborně dojít od detailu k celku. Ráda vzpomínám už na zkoušení *Figarovy svatby* na škole, měla jsem ráda Lidočku v Suchovo-Kobylinově *Procesu* a moc mě baví Mette v *Rodinné slavnosti*. Zkoušení *Kupce benátského* jsem si opravdu užila. Bylo příjemné po delší době zkoušet v novém prostředí, sešla se tam výborná parta lidí, většinou mých vrstevníků, takže úplně odpadl takový ten stres „hrát v Národním“. Na každé představení se těším.

Děkujeme za rozhovor (peh)

C. Goldoni: *Impresário ze Smyrny* (2004; Lucrezie)

PAVEL NESVADBA, fotograf

Pavle, tvoje profese je fotografie. Kde jsi se jí vyučil a co tě k ní přitahovalo?

Bohužel fotografii jsem nikde řádně nestudoval, pouze při studiu průmyslového designu na VUT v Brně jsem navštěvoval na DIFA JAMU předmět „Foto, video, světlo“ a dál už jen jako samouk. Právě díky JAMU jsem začal v roce 1996 fotit v divadle.

Pracoval jsi v divadle vždy jen s digitálním fotoaparátem nebo jsi k němu přešel od klasického focení na film?

Při mých divadelních začátcích byla digitální fotografie teprve v plenkách a ceny použitelných fotoaparátů se pohybovaly ve stovkách tisíc, a tak jsem jako student fotil na černobílý Ilford v metráži a doma fotky zvětšoval na nejlevnější Foma papíry.

Pro Činoherní klub děláš barevné fotky. Proč jim dáváš přednost před černobílými? Je to jen otázka poptávky nebo ti osobně barevná fotografie víc sděluje?

Rozhodně nedávám přednost barevným divadelním fotografiím, a pokud si mohu vybrat, tak dělám fotografie černobílé, i když focené na digital. Ale bohužel poptávka je hlavně po barvě, tak to musím akceptovat. Snažím se alespoň barevné divadelní fotky nechávat lehce dožluta a nefiltruji teplé umělé světlo, které se pro nasvícení jeviště používá. Je to prostě trochu jiný svět.

Upravuješ nějakým způsobem fotografie, které nasnímáš v divadle?

Všechny odevzdávané fotografie procházejí úpravou tonality, doostřením a většinou i doladěním výřezu, případně převodem do černobílé.

Jaký je tvůj vztah k divadelní fotografii, k tomu, co fotografův obraz může vypovědět o scénickém obraze? Na co upínáš

M. McDonagh: Pan Polštář (režie Ondřej Sokol, 2005)

svou pozornost, když stojíš v hledišti a skrze objektiv sleduješ hru na jevišti? Co se snažíš zachytit?

Snažím se, aby každá fotografie měla svůj příběh a logiku. Rád ukazuji divákovi představení z jiného úhlu, než který má z místa v hledišti.

Jakou inscenaci v Činoherním klubu jsi zvlášť rád fotil a která tě bavila jako diváka?

Je pro mě těžké vybrat jednu hru, ale musím přiznat, že mi sedí víc dramatické věci režirované Martinem Čičvákem nebo Ondřejem Sokolem.

Vedle divadelní fotografie se specializuješ na dokumentační a reklamní fotografii „outdoorových“ disciplín – turistiky, horolezectví, jachtingu. Za jakých okolností jsi pořídil fotografii, které si obzvlášť vážíš?

Letos jsem hodně času strávil na moři při focení závodů v námořním jachtingu, takže posílám jednu, za kterou jsem rád.

Děkujeme za rozhovor (peh)

Činoherní klub uvádí:

Přehlídka amatérských divadelních souborů v roce 2010 se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

Theatr ludem / Ostrava

NAROZENINY

Ztřeštěná oslava, ve které papír, chleba a slivovice hrají hlavní roli.

Neděle 7. února 2010

Námět a režie: **Hana Galetková a kolektiv** / Světla a technické zabezpečení: **Mikuláš Kocman** / Scénář, scéna, kostýmy a hrají: **Irena Iškievová, Hana Galetková, Magdalena Petráková a Tomáš Volkmer nebo Mikuláš Kocman.**

Za spolupráci děkujeme Michaele Holušové, absolventce PdF OU, a Pavle Gajdoškové, studentce JKO.

Inscenace vznikla ve spolupráci s Katedrou pedagogiky primárního a alternativního vzdělávání Pedagogické fakulty Ostravské univerzity v Ostravě a za finančního přispění Statutárního města Ostravy a městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz.

Samohana / Hradec Králové

Josef Tejkl

ZEMĚ POKLADŮ

Malé sudetské vykopávky.

Neděle 14. února 2010

Režie: **Josef Tejkl** / Scénografie: **Jana Portyková a Josef Tejkl** / Zvuk a světla: **Michaela Lučická**
Hrají: **Jana Portyková, Jan Bílek, Zdeněk Tesař, Milan Šána, Monika Fejglová, Jaroslav Pokorný.**

Text hry byl nominovaný na Cenu Alfréda Radoka.

V jaké hře se říká?

Hádanka 1/ VIII Budete-li znát odpověď na tři hádanky osmého kola naší soutěže, můžete je poslat na adresu pokladna@cinoherniklub.cz. Vyrovaný výherce získá dvě vstupenky na představení ČK.

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz:
Hlavní město Praha

Inscenace ČK jsou realizovány rovněž s podporou
Městské části Praha 1

Partneři Činoherního klubu

REVOLVER
REVUE

Tonera

www.radiohortus.cz

Mediaální Agentura

Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová, Radvan Pácl.
Foto: Viktor Kronbauer, Pavel Kolský, Yvona Odrazilová, Yousuf Karsh, Martin Sršeň, Oleg Vojtišek, Pavel Nesvadba, archiv Theatr ludem, archiv Samohana. Autor hádanky: Jan Janák. Jazyková korektura: Andrea Fírtíková. Grafická úprava: Kateřina Skalníková.

Galerie Smečky Vás zve na výstavu

Jiří Trnka

od 09.12.2009 do 30.01.2010 / úterý – sobota, 11.00 – 18.30 hodin

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ, VŠ
a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.

**Ve Smečkách 24, 110 00 Praha 1
(vedle Činoherního klubu)**

tel.: +420 222 210 268, tel./fax: +420 222 210 272

e-mail: galerie.smecky@ppas.cz

* **g a l e r i e**
s m e č k y